

I N D E X
L E C T I O N U M

IN
ACADEMIA ROSTOCHIENSI

PER SEMESTRE HIBERNUM

A DIE XXI. M. OCTOBRI AN. MDCCCXXXIII

PUBLICAE PRIVATIQUE HABENDARUM.

ADNOTATIONES AD NUBES ARISTOPHANIS.

L I T E R I S A D L E R I A N I S .

V. 3. Statim ab initio insignem nobis molestiam creat verbum ἀπέραντον, quod si abesset, desideraret nemo. Et Brunckius quidem atque Hermannus ὅσον ἀπέραντον cohaerere volunt, addita explicatione τοσοῦτόν ἐστιν, ὅσον ἀπέραντον: quod ut ab attico scriptore ita dici potuerit (nam formulas οὐράνιον ὅσον, θανμαστὸν ὅσον alienissimas esse recte confirmat Reisigius), at nimis artificiosum est. Quo minus autem cum eodem illo Hermanno, viro praeclaro, suspicer, ἀπέραντον ex interpretatione nasci potuisse, vox ipsa impedimento est, doctior illa, quam pro interprete. Jam Ernestii explicatio *Proh, quam longae sunt noctes! plane infinitae* et sua simplicitate commendatur, et loco Ran. 1276 ὃ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον, et auctoritate Themistii Paraphras. in Aristotel. Phys. libr. IV p. 45 Ald. ac Polybii Sardiani in I. περὶ ἀκυρολογίας, qui secundum versum solum attulerunt. At tum, ut verissime Hermannus, valde friget ἀπέραντον, tum quod plus, aut non minus certe secundo versu continetur, quam initio tertii, tum quod neutrum adjectivi per se positum mire discrepat a longo, qui antecedit, senario. Taceo de singulari Reisigii iudicio ἀπέραντον; scribentis cum interrogatione. Ego vero magnopere miror, Viros Doctos tam cupide alteram lectionem ἀπέραντον recepisse, vulgatam vero ἀπέρατον, qua nihil verius esse censeo, plane adspernatos esse. Primum ἀπέρατον recte existimanti videbitur testes habere meliores. Quanquam enim ἀπέραντον in plerisque Codd. legitur, veluti in sex MSS. Dobrei et vero etiam in Ravennate, opportune tamen ἀπέρατον, quod in aliis libris est ut in Veneto illo, Scholiasta et ex eo Suidas v. ἀπέρατον quum retinent, tum vero haec adjiciunt, οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ἢ γράφοντες ἀμαρτάνουσι: ex quibus clarissime patet, ἀπέρατον pro antiqua lectione, contra ἀπέραντον pro opinione grammatici Alexandrini unius pluriumve habendum esse. Neque enim hujusce mutationis auctores significationem verbi ἀπέρατον a περᾶν derivandi perceperant. Tu compara Euripidis locos, Andromachae v. 102 περάσας ἡμέραν, et Medaeae v. 645 δυσπέρατον αἰῶνα. Scilicet bonus Strepsiades, nox est, inquit, insuperabili transitu, ne conficere quidem eam licet, sive, ut Germani loquimur, 's ist doch gar nicht drüber wegzu kommen. Is post ejulationem miratur, quam longa res sit noctium (τῶν νυκτῶν, quasi jam novus Hercules ab Jove seratur, non τῆς νυκτός), deinde transiri eam posse prope desperat, tum alio rursus quasi gradu facto indignabundus quaerit: nunquamne dies illucescet? Contra ἀπέραντον, quod hic quidem ferri nullo modo potest, grammatici isti fortassis ex hac ipsa fabula v. 392 sumserunt. Ita nos rem melius, uti spero, confecimus, quam Strepsiades noctem.

v. 4. Videri potest πάλαι τᾶλεκτρύονος scribendum esse, ideo quod plerumque articulus ponitur in locutione ὁ ἀλεκτρῶν ἄδει ac similibus. Nam in hujusmodi locis, quales sunt Eccles. 391 aut Lucian. D. Meretr. XI, 3 ἀλεκτρῶν spiritu aspero reponere licet. Haud sciam tamen, an non minus recte habeat ἀλεκτρῶν φθέγγεται sine articulo: est enim fere incertum, domesticusne gallus cecinerit, an cuspium vicini. Plures enim galli simul

canere possunt: quare nonnunquam pluralis numerus substituitur, ut in Luc. De Merc. Cond. c. 30 ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρύονων ἀνεγρόμενος et Philopseud. 14 ἄχρι δὴ ἀλεκτρύονων ἠκούσαμεν ἀδόντων. Atque etiam hoc nostro in loco Simplicius ad Phys. IV p. 167, qui hos versus affert non nominato Aristophane, pro ἀλεκτρύονος legit ἀλεκτρύονων.

v. 7. ὅτ' οὐδέ] Sic est et apud scholiastam et in omnibus, puto, codicibus, nisi forte nonnulli e Brunckianis ὅτι οὐδέ habent. Sed ὅτι δ' οὐδέ legi in scholiis ad Aristidem p. 373 ed. Frömmel. monet Hermannus. Et ὅτι τ' οὐδέ vel ὅτι δ' οὐδέ mavult Brunckius, ut Nub. 1513 et Eccles. 659 legitur. At hic ὅτι δ' οὐδέ, quod non est similia copulantis, sed opposentis diversa, tolerari non posse Hermannus adsentior, non item illud, videri πολλῶν οὐνεκα ea vi usurpatum esse, ut valeret omnino. Nam hic quoque ratio redditur illorum multorum, non quidem voce ὅτ', sed per οὐδέ, quippe quod sit, ne hoc quidem, ut alia mittam. Ὅτε etiam particulam esse mere causalem nonnullorum praeceptio est, in his Matthiae Gr. Gr. p. 1268 ed. II, sed, ut opinor, falsa. Quum enim semper gravis quaedam causa et valde perspicua insequatur, vocem ὅτε potius significare arbitror, si, de quo nemo dubitet, ὅτε γε vel ὅτε — γὰρ siquidem, quandoquidem, ὅτε καὶ si vel, si adeo ὅτ' οὐδέ si ne hoc quidem. Ita ὅτε simpliciter ponitur Nub. 716, ὅτε γε autem Lysistr. 421, restituendum illud in Pluto v. 575 ὅτε γε ζητεῖς, ubi multi Codd., etiam RV. ὅτι γε praebent, Porsonus vero male scripsit ὅτι γε ζητεῖς —. Ὅτε — γὰρ invenias in Nub. 1218 et Pac. 1244, ubi γὰρ deest in RV, Aristophanes autem fortasse scripserat, ὅτ' ἀντὶ τῶνδ' ἔγ' ἀντέδωκα μὲν ποτέ. Ὅτε καὶ exstat in Nub. 1474 et Ach. 622 οὕτω δ' — ὅτε καὶ —. ubi insolitam syntaxin ferre malo, (Ran. 21 ταῦτ' — ὅτε) quam editionis Kusteriae vitium ὅτι καὶ. Ὅτ' οὐδέ, sicut h. l., est in Pac. v. 196, ubi ὅτι legitur in V. Ceterum ὅπουγε quum adeo paullo majorem habet, quam ὅτε γε vehementiam, ut in Menandro p. 107 et p. 251 Mein. Denique comparari potest Latinorum vocula ubi in loco parum ab interpretibus intellecto, Horat. Od. II, 13, 33. Quid mirum, ubi —. Hoc est graece τί θαυμαστόν, ὅπου καὶ —.

v. 10 ἐγκεκορδυλημένος] Vide Creonem ap. Suid. s. Ἐγκεκορδυλημένος et Etymol. M. 310, 53. Male hic intpp. et Schneiderus in Lexico. Κορδύλη fuit vox Cypriaca significavitque κρώβυλον Atheniensium, quo utebantur nobiles juvenes, qualis ob matrem Phidippides, κίδαριν autem Persarum. Ergo sic interpretor, cubans in quinque stragulis superjectis, utens eis quasi quodam crobulo, quum prae tot lodicibus vix conspici posset. Synesius, cui multum tribuit Schneiderus, Aristophanem non intellexerat. Comparat lodices cum crobulo et ad crobylum respicit, quod fuit εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς δὲ ληγούσης (vide Schol. Vesp. 1267 et prae caeteris Thucyd. I, 6.) Converte, in süns seine Pelze eingethürmt. Videtur significatio v. κορδύλη crobylus prima fuisse, translata demum ad quemvis

B

tumorem vel tuber. Veruntamen consideranti ea, quae de κιδάρι Persarum accepimus, h. l. ita potius videbitur interpretandus esse, pedit quinque stragulis superjectis atque caput obtectus galero nocturno, in fünf Pelzen und in der Schlafmütze. Optio sit docti lectoris. Praeterea Photius 555, 9 et paullo ante exhibet συγκεκορδυλημένα (cf. Dobreum Adversar. p. 609). Sed nemo propter istos Photii locos in Aristophane scribere audebit συγκεκορδυλημένους.

v. 12 Vitiose Reisigius distinxit εὔδειν δακνόμενος, ὑπό (prae) —. Primum enim sic putide cumulantur et nominativi bini δειλαιος — δακνόμενος et praepositiones ὑπό — διὰ —, deinde δακνόμενος verbum late patens solum vix intelligas, tum voces δακνόμενος ὑπό ordine et loco conjunctae opinione divellendae non sunt, denique non si crebro illud usurpatur, non possum dormire prae aegritudine, idcirco etiam ita dicere licebit, non possum dormire prae sumtu aut praesepi. Idem Reisigius in v. χρεῶν sono ad κόρεων alludi me quidem invito cum scholiasta existimat. Ita vero constantiae erat, vv. δακνόμενος ὑπό — τῶν χρεῶν mordeor quasi a cisticibus quibusdam continuare. Illud in medio relinquam, utrum extremae voces διὰ τ. τ. v. ad prius membrum οὐ δύναμαι — εὔδειν, an ad posterius δακνόμενος — referendae sint: sed nimirum videntur mihi quodammodo ad utrumque eorum pertinere.

v. 15 „Theophyl. Epist. 65. ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ. Ξυνωρικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος, ὁ παμμίαρος.“ Berglerus.

v. 21 φέρ' ἴδω τί ὀφείλω] Quam ob causam hic dici nequiverit φ. ἴ. τί δ' ὀφείλω, ostendimus ad Acharnenses v. 4. δώδεκα μνᾶς Πασίῃ] Pasiam equis alendis patrimonium effudisse atque in aes alienum incidisse ab antiquis scholiastis traditur duobus. Qui tametsi in eo suos quosdam auctores plane videntur sequuti esse, tamen in tali re cuius vel domi cogitata afferenti fidem decet haberi. Est enim lepidissimum, magnae pecuniae creditorem eum inducere, qui non modo nummum jam diu nullum commoverit, nisi alienum, verum etiam eadem, qua debitoris filius, rei equestris cupiditate bona amiserit. Simillima mox v. 31 Amyniae causa reperietur. De Pasiæ aequitate vide infra v. 1215 sqq.

v. 22 τοῦ —; τί ἐχρησάμην;] Haec ejusdem sententiae repetitio ad eum adcommodata est, qui novi quid cognoscere pervelit. In Acharn. v. 790 recte olim scribebatur Μ. Δικαιοπολι, Δικαιοπολι, φαντάζομαι. Δ. ὑπὸ τοῦ; τίς δ' φαίνων σ' ἔστιν; Eurip. Scyriis p. 321 Matth. πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴν δαμάζεται; Cyclop. 229 ὑπὸ τοῦ; τίς ἐξ ὄν κρατ' ἐπύκτευσεν, γέρον; Soph. Philoct. 1221 τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον; v. 1226 τί φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; v. 1248 τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι; | ὦ μοι κακὸν τὸ χρῆμα. Hic Sophocles verba κεχρημένοι et χρῆμα de industria copulavit, Aristophanes autem verbo ἐχρησάμην simul respicit ad χρέα, vel etiam χρήματα. Ple-

rique intpp. ἐχρησάμην a v. χρῆσθαι repetunt convertuntque, *quomodo usus sum illa pecunia?* Sed Bosius Obs. Crit. p. 62 sq. a κικράναι tanquam a fonte suo ducit ἐχρησάμην, hac sententia: *pro quam re XII minas Persiae debeo? quum ob causam eas sumsi mutuas?* Antiatticista Bekkeri 116, 11 χρῆσασθαι: ἀντὶ τοῦ δανείσασθαι. Ἀντιφάνης. Grammaticorum sententia, qui ἐχρησάμην hoc modo ab Atticis usurpatum esse negaverant, omni caret ratione. Ac certe Activum χρῆσον saepe numero legitur in Aristophane. At vero secundum Bosii explicationem hic versus battologia est mera, quoniam prius membrum τοῦ (ὀφείλω;) posteriusque τί ἐχρησάμην; nihil differunt. Recte igitur caeteri V. D., quorum Spanhemius aptissime contulit (Demosth.) In Timoth. 4, 7 et 44, 5 Bekk. v. 25 ὅτου ᾿πριάμην] Scribebatur ὅτ' ἐπριάμην. Συνῆκα vel συνῆχ' ante ὅτ' multi quidem libri adjiciunt, sed non Ravennas, non Venetus, non denique optimus quisque. Porsoni conjectura, συνῆκ' ἐπριάμην κοππατίας placuit Dobreo. At jure miratur Hermannus, manifestam interpretis glossam defendi, articulum, necessarium illum ut de certo equo, expungi. Ad librorum scripturam nova accedit Suidae auctoritas, qui τούτου ᾿πριάμην allaturus pro eo scripsit ὅτ' ἐπριάμην, versibus Nub. 25 et 863 temere confusis. Nihilominus mihi persuadeo, ab initio hujus senarii factum esse vitium. Primum enim ὅτ' (tum scilicet aes alienum contraxi,) quum subito venit nullo exspectante, obscuritate quadam laborat et ab egregia illa Aristophaneae dictionis facilitate procul abhorret. Deinde vero senex tempus definit praeter necessitatem, illud non dicit, grandem illam pecuniam pro equo coppatia totam esse redditam: vel sic enim illo tempore potest equum aliquanto minoris emisse. His maxime de causis scripsi ὅτου ᾿πριάμην, emendatione vix dubia. Hoc enim sentit Strepsiades, τοῦ (ὀφείλω) δώδεκα μνᾶς Πασία; — τούτου ὀφείλω, τούτου ἐπριάμην τ. κ. Ita non solum τοῦ; atque ὅτου concinne ad se invicem referuntur, sed ne infinitum quidem pronomen ὅτου de certa pecuniae summa offendit, quia homo sibimet ipse respondet. Syllaba ου eo facilius interire poterat, quod supra τοῦ positum est, nisi forte librarii hanc syllabam pessime eliserant. Ad sententiam aequae commoda est altera conjectura mea οὗ γ' ἐπριάμην, sed et minus ad mutationem lenis, et genere toto non necessaria. Cum verbis ὅτου ᾿πριάμην ob syntaxin confer Acharn. 661 οὗ μ' ἐχρήν σορὸν πριάσθαι, τοῦτ' ὀφλῶν ἀπέρχομαι. Ceterum Scholion ad h. l., de quo Scaligerus, Salmasius et Hermannus disseruerunt, sic explico: κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγνεχάραυτο τὸ ρ στοιχεῖον (vel σημεῖον), ὡς σαμφοράς τοὺς ἐγνεχαραγμένους τὸ Π· τὸ γὰρ Ϛ καὶ τὸ Π χαρασσόμενον σαμπῖ ἔλεγον. Sic recte V. D. Signum κόππα bis apud Hesychium dicitur rho inversum, κόππα τὸ ἀνεστραμμένον P id est q vel ϙ. Ex Inscriptionibus Boeckhius etiam affert formam ἰ. Vetus πῖ non est Π sed Π nec sigma vulgare dicitur, C, verum antisigma Ϛ. Apud Suidam lege fere

cum Hermanno, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ Π τοῦ Ϛ καὶ Π χαρασσομένων ἐν ἀλλήλοις. σὰν γὰρ ἐκεῖνοι τὸ σ ἔλεγον. Pro ἐκεῖνοι dicere debebat οἱ Δωριεῖς. Sequitur locus perdifficilis: συνεζευγμένου γὰρ τοῦ κ καὶ σ τὸ σχῆμα τοῦ στ ἀριθμοῦ δύναται νοεῖσθαι, οὗ προηγείται τὸ κ. καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκειται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνεθήκοντα. Hoc quidem apparet, legendum esse συνεζ. γὰρ τοῦ Π καὶ Ϛ τὸ σχῆμα τοῦ Π. Sed quid significant verba οὗ προηγείται τὸ κ? Hermannus ea revocat non ad numerum praecedentem, sed ad literam ἐπίσημον: nam inter has literas coppa esse ante sampi, ordine hoc: bau, coppa, sampi. Cui explicationi adversari videntur verba ἀριθμοῦ et ἐνεθήκοντα. Scaligerus corrigit, οὗ προηγείται τὸ π referens ad figuram Π, in qua π̄ praecedere, antisigma sequi. Mihi contra sigma praecedere videtur, unde vocarunt sampi, non pisan. Suspicabar igitur, οὗ προηγείται τὸ Ϛ i. e. in sampi praecedit san. Sed tum malis ἐν ᾧ pro οὗ et antea τὸ σχῆμα τοῦ π̄ sive Π. Et vero gravem errorem commisisset grammaticus, si sampi habuisset pro litera π̄, leviter annexo san. Nam contra san praevalabat et nomen sampi accepit ob similitudinem τοῦ π̄ et ideo, ut a vulgari sigma distingueretur. Nunc puto, verum vidisse Salmasium, qui οὗ προηγείται τὸ Ϛ ad ordinem episemorum in alphabeto graeco retulit. Scilicet grammatici graeci κόππα dicebant rho inversum Ϛ: in alphabeto autem rho proxime antecedit literae sigma. π̄ est 80, κόππα 90, ῥῶ 100, δίγμα 200, sampi 900. Sed rho vulgare fortassis etiamtum ignotum erat. Γραμματικοὶ et γραμματισταὶ apud Suidam non sunt calculones, ut Scaligero visum est, sed grammatici et ludimagistri graeci. Ac mansit etiam concinnitas quaedam in numeris coppa et sampi, quorum illud valet 90, hoc 900. Nimirum sampi quanquam numerum habet multo majorem, quam sigma, tamen natura sua non est nisi forma literae sigma antiquissima, ut Ϛ rho fuit antiquum et inversum: atqui proxime antecedit rho ante sigma. Athenaeus X p. 454 narrat, antiquam formam literae sigma scythico arcui similem fuisse h. e. Π sampi. Unde alii σαμφόρας derivant a san dorico sigma, alii a sampi, sigma antiquissimo.

v. 24 ἐξεκόπη] Non placet Kusteri correctio ἐξεκόπη, probata Dukero, Welckero, Beckio, Vossio, et qui eam acute defendit, Hermanno. Quibus prima persona oppugnata est argumentis, ea mihi imbecilla videntur omnia. Equo emendo non omne quidem aes alienum contraxit Stropsiades, sed partem et longe maximam et eam, de qua nunc unice cogitat. Neque acumen in νν. κοππατίας et ἐξεκόπην situm ita corrumpitur, sed manet et literarum similitudo et sententiae, quae hic quaesita est. Mallem, inquit, oculum meum ἐκκοπήναι, quam emisse κοππατίαν. Nam persona quoque eadem manet, quae fuit antea, ἐπριάμην τ. κ. atque ἐξεκόπην. Quodsi hujus mali auctorem diris devovere placuerat, profecto sibi ipse diras imprecari debebat. Hermannus quidem, si oculus

equo, inquit, antea excussus fuisset, nolisset eum emi Phidippides. At quidni filius alium potuit equum emere oculis integris? Tum optare debbat: utinam omnibus equis oculi excussi essent. Imo ne id quidem sufficit. Nam si omnibus equis oculus excussus esset, non deterreret amplius id vitii ullum emtorem. Mihi quidem frigida videtur haec sententia: malle equum esse unoculum (ἐκκοπέριτα), quam a me emtum istum coppatiam. Contra satis placet illud: quovis me malle infortunio mactatum, quam equum istum emisse. Praestaret ἐκκοπήναι, quam coppatias. Cum librorum scriptura, in qua εἶδ' — πρότερον non est *utinam antea* sed *utinam prius, citius* compara hos locos Hor. Satir. II, 5, 35. Eripiet quis oculos citius mihi, quam te | Contemtum cassa nuce pauperet. Plaut. Menaechm. I, 2, 46 oculum efodito persolum | Mihi, Menaechme, si ullum verbum faxo, nisi quod jusseris. Ar. Acharn. 92 τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν... ἐκκόψειέ γε | κόραξ πατάξας, τὸν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

L E C T I O N E S

P R O F E S S O R U M P U B L I C O R U M O R D I N A R I O R U M .

I N F A C U L T A T E T H E O L O G I C A .

D. GUSTAVUS FRIDERICUS WIGGERS *privatim*
 1) senis per hebd. dd. hora VIII—IX. *theologiam dogmaticam* tradet;
 2) quinis per hebd. dd. h. IX—X. *historiam dogmatum* enarrabit.
 Publice in Seminarii sodalitia *homileticen* praecipiet, et sodalium *homileticas et catecheticas exercitationes*, more consueto, moderabitur.

D. ANTONIUS THEODORUS HARTMANN *privatim*
 1) hor. IX—X. quinis per hebd. diebus *Genesin praemissa introductione hist. critica* explicabit; 2) hor. XI—XII. *Encyclopaediam et Methodologiam Theologicam* docebit; 3) hor. II—III. *Theologiam moralem* ex libris Vet. et Nov. Test. haustam tradet.

D. IO. PHIL. BAUERMEISTER, 1) quinis per hebd. dd., hor. X—XI., *Pauli* epistolas ad Ephes., Col., Phil., Tim., Tit., Philem. et Hebraeos cum scriptis Jacobi, Petri et Judae interpretabitur. 2) Hor. XI—XII. praecipuarum ecclesiae christianae partium *systemata dogmatica* inter se comparabit.

D. CAROLUS FRIDERICUS AUGUSTUS FRITZSCHE
 1) *privatim* quinis dd. h. X. *scripta Johannis et Apostolorum Acta* interpretabitur; 2) *privatim* quaternis dd. h. IX. *Theologiam moralem* docebit; 3) *privatim* quaternis dd. h. VIII. *Dicta classica V. et N. T.* explanabit; 4) *privatissime* tempore constituendo aut de *difficilioribus quibusdam N. T. locis* cum Commilitonibus latine disseret, aut *critices in N. T. factitandae praecepta in artis formam reducta* cum iis communicabit.

IN FACULTATE JURIDICA.

D. FERDINANDUS KAEMMERER tradet *Pandectas*, excluso *jure hereditario*, duce *Heise*, h. XI. et XII.

D. CONRADUS THEODORUS GRUENDLER docebit 1) *Processum civilem*, duce *Martin*, h. X. 2) *Jus ecclesiasticum*, duce *Wiese*, h. III.

D. AUGUSTUS LUDOVICUS DIEMER tradet 1) *Jus Germanicum privatum*, duce *Eichhorn*, h. X. 2) *Jus publicum et privatum Megapolitanum*, ex schedis suis, h. XI.

D. FRIDERICUS RASPE docebit 1) *Encyclopaediam juris*, duce *Falck*, h. XI. 2) *Jus criminale*, duce *Bauer*, h. XII.

D. CHRISTIANUS FRIDERICUS ELVERS tradet 1) *Institutiones et historiam juris civilis*, h. X. 2) *partem Pandectarum secundam*, incluso *jure hereditario*, h. XI. 3) *Interpretationem aliquot locorum Corporis juris civilis*, ternis diebus, h. II.; 4) *Practicum civile*, ternis diebus, h. II.

IN FACULTATE MEDICA.

D. SAMUEL GOTTLIEB DE VOGEL plura selecta capita e vasto artis medicae campo, ut artem sphygmicae, doctrinam de asphyxiis, conspectum toxicologiae, systematum medicinae recentiorum historiam etc. auditoris explicare sibi proposuit, nec non Encyclopaediam medicam cupientibus tradendam offert.

D. JO. GUILIELMUS JOSEPHI tradet 1) *Chirurgiam*; 2) *Artem obstetriciam*.

D. HENRICUS SPITTA 1) *Physiologiam* tradet, singulari respectu ad *anatomien comparatam* et *pathologicam* habito, ac 2) *Pathologiae et Therapiae specialis partem alteram*; nec non 3) *Clinicam medicam* moderari perget quotidie.

D. CAROLUS STREMPPEL tradet quaternis h. diebus 1) hor. VIII. *Materiam medicam*, 2) hor. III. *Pathologiam et Therapiam generalem*; nec non 3) *Clinicam medico-chirurgicam* quotidie hor. IX. moderari perget.

D. C. FR. QUITTENBAUM 1) hora II—III. in Demonstrationibus anatomicis *Splanchnologiam*, *Angiologiam* et *Neurologiam* docebit; 2) horis X—XII. in *secundis cadaveribus* auditores erudiet; 3) hora IV—V. *alteram Chirurgiae manualis partem* tradet. Privatissime *Repetitorium et Examinatorium anatomicum et chirurgicum* cupientibus offert.

IN FACULTATE PHILOSOPHICA.

P. J. HECKER, Academiae Senior etc., hebetata oculorum acie ostendit se impeditum esse, quominus sequenti hieme scholas aperiret.

GERARDUS PHIL. HENR. NORRMANN privatim 1) *historiam praecipuorum Europae regnorum*; 2) *historiam Germaniae pragmaticam*, praeunte a Lindelof, proponet.

J. S. BECK tradet: 1) *Elementa Staticae et Mechanicae*, publice, quater h. III—IV.; 2) privatim, *philosophiam criticam* h. IV—V.

D. HENR. GUSTAV. FLOERKE publice diebus Lun., Mart., Jov. et Veneris, h. II. *Geographiam physicalem* e schedulis suis tradet.

G. MAEHL *Chemiam experimentalem* et *Pharmaciam* proponet.

ERN. AUG. PHIL. MAHN publice docebit *Elementa linguae Chaldaicae et Syriacae*; privatim 1) *librum primum Mosis* interpretabitur h. XI.; 2) *vaticinia Messiana V. T.* illustrabit h. II—III.; 3) *grammaticam Ebraicam* tradet h. III—IV.

D. JO. RUDOLPH. SCHROETER propter valetudinem, qua premitur incommoda, lectiones semestri hiberno non habebit.

FRANCISCUS VOLCMARUS FRITZSCHE 1) *Publice* binis diebus h. XI. *Oedipum Sophoclis* utrumque breviter illustrabit. 2) *Privatim* quaternis diebus h. XI. *historiam literarum et graecarum et latinarum* explicabit. Denique exercitationes *Seminarii Philologici* moderari perget, in quo *Aves Aristophanis* et *Phormio Terentii* tractabuntur.

EDUARDUS DAN. HENR. BECKER 1) *Agriculturam* quinis dd. h. IX.; 2) *Culturam silvarum* quaternis dd. h. XII. docebit.

D. V. A. HUBER privatim 1) quinis per hebd. dd. hora IX—X. *historiam universalem* inde a principio saeculi XVI. ad finem saeculi XVIII. usque; 2) *historiam litteraturae gallicae, anglicae, hispanicae et italicae* quinis per hebd. dd. hora III—IV. tradet. *Publice* binis per hebd. dd. *historiam poeseos germanicae medii aevi* enarrabit. *Privatissime* *Linguae anglicae, gallicae, hispanicae, lusitanicae, italicae* docebit.

LECTIONES

PROFESSORUM PUBLIC. EXTRAORDINARIORUM.

D. CAROLUS TÜRK tradet 1) *historiam Romanam*, h. XII.; 2) *Jus feudale commune*, h. II.; 3) publice *Historiam Wisigothorum in Hispania et Longobardorum in Italia*, ad nonum usque seculum, ternis diebus, h. III.

D. FRIDERICUS FRANCKE *privatim*: 1) *Logicam* quinis et 2) *Ethicam* senis per hebdomadem diebus docebit; *publice* vero: 1) *anthropologiam psychicam* et 2) *encyclopaediam et methodologiam philosophiae* tractabit, seorsum quamque disciplinam quaternis p. h. dd.

D. GEORGIUS NICOLAUS BUSCH *privatim* 1) quaternis diebus h. III—IV. *historiam litterarum Latinarum* tractabit; 2) quaternis diebus h. XI—XII. de *syntaxi Graeca* disseret. Praeterea *exercitationes societatis philologicae privatae moderari* perget.

D. H. KARSTEN hasce offert lectiones: publice 1) *astronomiam popularem* bis p. h.; 2) *privatim geometriam analyticam* quater p. h.; 3) *mineralogiam* quater p. h. Privatissima denique proponit collegia in quavis matheseos et physices parte neque deerit iis, qui in rebus nauticis edoceri velint.

D. HELMUTH DE BLUECHER I. publice de *calore* bis p. h. disputabit; II. *privatim* 1) *Chemiam opificiis agronomicis et technicis applicatam* sexies p. h.; 2) *Zoochemiam* bis p. h. explicabit.

D. EDUARDUS SCHMIDT docebit 1) *privatim: logicen*, quater p. h., hora IV—V.; 2) *privatim: philosophiam religionis*, quater p. h.; 3) publice: *de rationalismo et supranaturalismo*, seu: *initia philosophica theologiae apologeticae* bis p. h.

PHILOSOPHICAE
LECTIONES
DOCTORUM PRIVATORUM.

JURIDICAE.

D. THEOPHILUS HENRICUS FRIDERICUS GAEDCKE
 I. gratis *lectiones Gajanás* habebit; II. privatim 1) *processum judi-*
ciarium civilem docebit, et 2) *scholam suam civilem eamque practi-*
cam, more consueto, moderabitur. Offert denique *scholas examina-*
torius et repetitorias.

MEDICAE.

D. med. et phil. GEORGIUS FRIDERICUS MOST docebit
 1) *gratis*: dieb. Merc. et Saturn. hor. V—VI. *Medicinam popularem*
 in ductum libri sui: *Gesundheit u. Krankheit*, zweite Auflage, Hannover
 1827; 2) *privatim*: quinis per hebd. dd. hor. VIII—X. *Pathologiae*
et Therapiae specialis primam partem in ductum libri sui: „*Encyklo-*
pädie der gesammten medicinischen u. chirurgischen Praxis. Leipz.
 Brockhaus. 1853. Band I.“ — Caeterum offert exercitationes et scholas
 repetitorias medico-practicas.

D. C. KRAUEL privatim *artem obstetriciam* d. Lun., Mart.,
 Jov., Ven. hor. III—IV. docebit.

D. JO. FRID. GUIL. LESENBERG docebit: 1) *Encyclo-*
pädiam et methodologiam artis medicae, 2) *artem obstetriciam*,
 3) *Chirurgiam medicam*. Repetitoria et examinatoria quarumvis me-
 dicae artis partium offert.

D. CAROLUS HANMANN 1) gratis *doctrinam de mor-*
bis aurium et cognoscendis et curandis, 2) privatim *chirurgiae par-*
tem alteram et *ophthalmiatriam* ducibus *Chelio* ac *Beck* cum exer-
 citationibus operativis et repetitoriis offert.

D. JOANNES SCHROEDER privatim 1) *Medicinam fo-*
rensem, 2) *Meteorologiam* respectu ad scientiam medicam habito,
 3) *de morbis syphiliticis* gratis disseret.

PHILOSOPHICAE.

D. CAROLUS WEINHOLTZ privatim 1) *Logicam empiricam*, ex systemate suo, 2) *juris naturalis institutiones* docebit.

D. P. STROEMER tractabit 1) *Mechanicam*, inde a primis initiis methodo geometrica instituendam, usque ad calculum de effectu machinarum variarum; 2) gratuito, *problema ballisticum*, cujus imprimis splendidam experimentorum historiam enarrabit, paucissimis, quibus placuerit, propositurus theoriam interiorum analyticam.

Bibliotheca et Museum quovis Mercurii et Saturni die aperiuntur. *Gallicam, Anglicam*, aliasque linguas exoticas discendi occasio non deficit. Sunt etiam magistri publice constituti, qui *artem equitandi, pingendi et musicam* doceant.

Domicilia commoda quaerentibus monstrabit **J. H. Schulze**; Academiae nuncius juratus.

Summo academiae magistratu hoc tempore fungitur
Dr. Carolus Fridericus Augustus Fritzsche, Theol.
Prof. Publ. Ordin.

Praesidet ordini Theologorum A. Th. Hartmann, Ph. et
Th. D. — Jurisconsultorum F. Kaemmerer, J. U. D. —
Medicorum H. Spitta, M. D. — Philosophorum
E. D. H. Becker, Ph. D.